

Συναξάρι του Αγίου Όσιομαρτύρου Γεδεών, του Καρακαλληνού,

+ 30 Δεκεμβρίου.



Ο Άγιος Γεδεών, το καύχημα και το σέμνωμα της Ιεράς Μονής Καρακάλλου, ανήκει στην χορεία των Οσιομαρτύρων εκείνων, οι οποίοι ορμώμενοι εκ του Αγιωνύμου Όρους, ομολόγησαν παρηρησία στην Χριστιανική πίστη και κατήσχυναν την ασέβεια των τυράννων. Η διδασκαλία, το μαρτυρικό αίμα και τα επακολουθούντα θαύματα των Οσιομαρτύρων ενίσχυναν τους Χριστιανούς και προετοίμαζαν την επανάστασιν του υποδούλου γένους¹. Ο Άγιος Γεδεών γεννήθηκε στο χωριό Κάπουρνα της επαρχίας Δημητριάδος από ευσεβείς και ορθοδόξους

γονείς. Ο πατέρας του ονομαζόταν Αυγερινός και η μητέρα του Κυράτσα. Είχε άλλα επτά αδέρφια 3 αδελφούς και 4 αδελφές αυτός ήταν ο πρωτότοκος των άλλων, ονομαζόμενος Νικόλαος Μέμτσιας. Επειδή ο πατέρας του δεν μπορούσε να εξοικονομήσει τα προς το ζην αναγκάστηκαν να αλλάξουν τόπο διαμονής και τα παιδιά έπρεπε να εργαστούν για να προσφέρουν στην οικογένεια. Ο Άγιος ως πρωτότοκος έπιασε δουλειά σε ένα εξαδέλφο της μητέρας του που ήταν μπακάλης. Εκεί συνήθιζε να συχνάζει ένας Αγαρηνός Αλής ονόματι, βλέποντας τον Νικόλαο να είναι πολύ εργατικός κι έξυπνος ζήτησε από τον Μπακάλη να τον πάρει στην υπηρεσία του. Ο θείος του Αγίου αρνήθηκε και είπε στον Αλή ότι έπρεπε πρώτα να πάρει την συγκατάθεση της μητέρας του παιδιού. Ο Αγαρηνός θύμωσε και μετά από επτά μέρες γύρισε και άρπαξε βιαίως τον Νικόλαο και τον έφερε αμέσως στο χαρέμι του. Ο πατέρας του Αγίου ζητούσε επιμόνως από τον Αλή να του δώσει το γιο του πίσω, αλλά αυτός του έλεγε με αυθάδεια και προκλητικότητα: «Εγώ μπρέ Αυγερινέ ξέρεις καλά ότι έχω το παιδί μου στον πόλεμο λοιπόν όταν επιστρέψει από τον πόλεμο. τότε έλα να πάρεις τον υιόν σου». Γυρίζοντας ο γιος του Αγαρηνού παραπονέθηκε στον πατέρα του γιατί έχει στο χαρέμι του ένα Ρωμαίοπουλο. Και ο Αλής του απάντησε ότι σύντομα θα ανάγκαζε το Νικόλαο να ασπασθεί το Ισλάμ. Έτσι και έγινε, αφού λοιπόν περιέτεμον αυτόν οι οπαδοί του ψευδοπροφήτου Μωάμεθ, επωνόμασαν αυτόν Ιμβραήμ. Ο Άγιος μετά την παρέλευσιν δυο μηνών και αφού μετανόησε για την πτώση του έφυγε κρυφά από τον Αγαρηνό και γύρισε στο πατέρα του ζητώντας του να τον συγχωρήσει και να τον κρύψει. Ο πατέρας του τον έκρυψε σε μια κοντινή περιοχή. Εκεί κατά Θείαν Οικονομία ζούσε μια καλόγρια, θεία του πατέρα του Αγίου, η οποία τον βοήθησε να πιάσει δουλειά ως κτίστης μαζί με άλλους τεχνίτες. Τις ημέρες εκείνες ένα καράβι έφευγε για Κρήτη, έτσι μαζί με τους τεχνίτες που έφευγαν για την Κρήτη μπήκε στο καράβι και ο Άγιος. Κατά τη διαμονή στην Κρήτη τον πρώτο καιρό οι τεχνίτες φέρονταν απάνθρωπα στο Νικόλαο, τον ράβδιζαν και τον αφήναν πεινασμένο. Από τις κακουχίες ο Άγιος δεν άντεξε και ανεχώρησε από την περιοχή εκείνη, και αφού έφτασε σε ένα εξωκκλήσιο βρήκε ένα ιερέα. Του εξιστόρησε μετά δακρύων τα συμβάντα της ζωής του και ο ιερέας αφού του είπε ότι προ λίγων ημερών πέθανε ο υιός του, του ζήτησε να τον υιοθετήσει. Μετά τρεις χρόνους ο Ιερέυς πέθανε και ο άγιος αναγκάστηκε να αναχωρήσει εις το αγιώνυμον όρος στη Μονή Καρακάλου όπου εκάρη μοναχός. Πριν λάβει το Αγγελικό

σχήμα προσπαθούσε να βρει έναν έμπειρο πνευματικό για την εξομολόγησή του, διότι κατά την παραμονή του στην Κρήτη σε κανένα πνευματικό, ούτε και προς τον ψυχοπατέρα του εξομολογήθηκε την αμαρτία του, ότι ήταν Τούρκος, και αποδιωχθεί της κοινωνίας των Αχράντων Μυστηρίων. Γι' αυτό τον λόγο όμως όλα αυτά τα χρόνια δεν τολμούσε να πλησιάσει στην θεία Κοινωνία προσποιούμενος διάφορους λόγους, ότι δεν ήταν έτοιμος. Στη Συνοδεία όμως των πατέρων της Μονής Καρακάλου βρήκε τον πνευματικό όπου τον εξομολόγησε και έτσι μετά κατανύξεως και συντετριμμένης καρδιάς κοινώνησε των θείων Μυστηρίων. Ο ένθεος ζήλος του ήτανε παράδειγμα για τους μοναχούς. Του άρεσε να ασκείται στις νηστείες, στις αγρυπνίες, στις γονυκλισίες και σε άλλους ασκητικούς αγώνες. Θέλησε να αποσυρθεί και σε σκήτη για πιο έντονο πνευματικό αγώνα και οι πατέρες της Μονής με πολλή αγάπη του έδωσαν απολυτήριο δια την Σκήτη. Όμως ο Άγιος, μη αναπαυθείς, επέστρεψε πάλιν στη Μονή². Στη Μονή Καρακάλου παρέμεινε 35 χρόνια. Μέσα σε αυτό το διάστημα, τό 1797, διορίσθηκε παρά της Ιεράς Μονής, σε ένα Μετόχιον της Μονής Καρακάλου στο χωριό Μαργαρίτες στο Ρέθυμνο. Στις ενετικές απογραφές και σε έγγραφα της περιόδου αναφέρεται ως «Μαγαρίτες». Εκεί ο Άγιος παρέμεινε για 6 χρόνια, και μετά επέστρεψε στο Άγιον Όρος. Έπειτα από πολλή άσκηση και προσευχή αποφάσισε να επιστρέψει στον τόπο καταγωγής του και να ομολογήσει ενώπιον των Αγαρηνών την πίστη του στον Χριστό. Οι Σαρακηνοί αφού τον ράβδισαν και τον διαπόμπευσαν, του έκοψαν τα χέρια και τα πόδια και τελικά τον θανάτωσαν στις 30 Δεκεμβρίου το 1818. Οι Χριστιανοί, αφού πρώτα φιλοδώρησαν τον τύραννο κατάφεραν και πήραν το άγιο λείψανο ώστε να το ενταφιάσουν. Το μετέφεραν με τιμή και με ευλάβεια στην πόλη του Τυρνάβου και το ενταφίασαν όπισθεν του ιερού βήματος του ναού των Αγίων Αποστόλων.

